

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/37/2023
Identifikačné číslo spisu:	1117202244
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1117202244.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu: Mgr. Tatiana Hládeková, Zelinárska 4, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Camping City, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské nivy 73, Bratislava, IČO: 43 826 806, proti žalovanému: J.M.Trade, spol. s r.o., so sídlom Na nivách 21, Michle, Praha, IČO: 453 12 150, zastúpený Nechala and partners s.r.o., so sídlom Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 54 749 565, o zaplatenie 16 363,34 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-38Cb/13/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2023 č. k. 4Cob/186/2021-293, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 22. júla 2021 č. k. 38Cb/13/2017-223 v prvom výroku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 16 363,64 eura s 9,05% úrokom z omeškania zo sumy 16 363,64 eura od 16. novembra 2014 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a v druhom výroku priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa návrhom na vydanie európskeho platobného rozkazu doručeným súdu dňa 3. februára 2017 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 16 363,64 eura spolu s 9,5% úrokom z omeškania zo sumy 16 363,64 eura od 16. novembra 2014 do zaplatenia titulom neuhradenia kúpnej ceny za motorové vozidlo, jazdené obytné auto, FIAT Mooveo I 716, rok výroby 2008, VIN: M (ďalej len „motorové vozidlo“) na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. októbra 2014. Žalobca vystavil žalovanému faktúru č. 201409 zo dňa 15. októbra 2014 splatnú dňa 15. novembra 2014. Uznesením zo dňa 22. apríla 2016 č. k. 8K/56/2015-150 bol na spoločnosť Camping City, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Mlynské nivy 73, Bratislava, IČO: 43 826 806, vyhlásený konkurz a za konkurzného správcu bola ustanovená JUDr. Tatiana Hládeková, so sídlom

kancelárie Bajkalská 21/A, Bratislava.

1.2. Súd prvej inštancie vydal dňa 10. februára 2017 európsky platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor.

1.3. Súd prvej inštancie považoval za preukázané a nesporné uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi úpadcom a žalovaným, ktorej predmetom bol predaj motorového vozidla, vystavenie faktúry č. 201409 a odovzdanie motorového vozidla. Za sporné medzi sporovými stranami súd prvej inštancie označil Dohodu o uznaní dlhu zo dňa 15. decembra 2014 a Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov zo dňa 1. apríla 2015 (ďalej len „dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok“). Žalobca poukázal na skutočnosť, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok nebola platne uzatvorená, keďže bola vyhotovená písomne, ale neobsahovala podpis osoby oprávnenej konať za úpadcu v zmysle zápisu v obchodnom registri. Podľa zápisu v obchodnom registri mali za úpadcu konať a podpisovať minimálne dvaja konatelia nad výšku hodnoty veci 100 000 SK. Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok bola podpísaná len jedným z dvoch konateľov úpadcu.

1.4. Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok podpísaná len jedným z konateľov - H. J., podľa súdu prvej inštancie nepredstavovala prejav vôle uskutočnený v súlade s dohodnutým spôsobom konania v mene úpadcu. Zo zápisu v obchodnom registri jednoznačne vyplývalo, že za úpadcu konajú a podpisujú minimálne dvaja konatelia nad výšku hodnoty veci 100 00 SK. Žalovaný preto nepreukázal zákonnú podmienku pre započítanie podľa § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), a to nepochybný prejav vôle smerujúci k započítaniu.

1.5. Sporové strany súd prvej inštancie poučil o sudcovskej koncentrácii konania podľa § 153 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) s poukazom na čl. 10 základných princípov CSP. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Sporové strany majú procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Predloženie prostriedkov procesného útoku a obrany nie je vykonané včas, ak ich sporová strana mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Ak sporová strana nesplní povinnosť uloženú v § 153 ods. 1 CSP, ustanovenie § 153 ods. 2 a 3 CSP upravuje sankciu za neuplatnenie prostriedkov procesného útoku a obrany včas.

1.6. Žalovaný súdu prvej inštancie doručil dňa 16. júna 2021 podanie, ktoré nebolo doručené protistrane, a v ktorom uviedol, že H. J. podpisoval dokumenty administratívneho, finančného a účtovného charakteru v mene úpadcu sám z titulu podnikového zmocnenia. Žalovaný k podaniu pripojil čestné vyhlásenie druhého konateľa úpadcu N. J.. Súd prvej inštancie uviedol, že na toto podanie žalovaného podľa § 153 CSP neprihliadal. Podanie zo dňa 16. júna 2021 mohol žalovaný zahrnúť do svojich skorších vyjadrení v čase, keď na to bol vyzvaný. Nebolo podľa súdu prvej inštancie účelné, aby sporová strana predkladala skutkové tvrdenia tesne pred pojednávaním, resp. na pojednávaní, v dôsledku čoho môže prísť k zmareniu nariadeného pojednávania a potrebe nariadenia ďalšieho pojednávania tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Predloženie uvedeného skutkového tvrdenia žalovaným podľa súdu prvej inštancie nepredstavovalo bezprostrednú reakciu na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Preto súd prvej inštancie vyhodnotil včasnosť predloženia podania žalovaného doručeného súdu dňa 16. júna 2021 tak, že na tento procesný úkon neprihliadal a nepriznal mu procesné účinky.

1.7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Žalovaný nepoprel, že faktúru č. 201409 vystavenú dňa 15. októbra 2014, splatnú dňa 15. novembra 2014, v celkovej výške 16 363,64 eura, nezaplatil. Žalovaný zároveň nepreukázal vzájomné započítanie pohľadávok.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 30. marca 2023 č. k. 4Cob/186/2021-293 v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a v druhom výroku žalobcovi nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa v súlade s § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie.

2.2. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenia o sudcovskej koncentrácii, keď neprihliadol na podanie žalovaného zo dňa 16. júna 2021. Odvolací súd poukázal na čl. 5 veta druhá, čl. 8, čl. 10 ods. 1 a 3 CSP. Odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo dňa 26. februára 2019 sp. zn. 3Obdo/43/2018. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 27. mája 2019 č. k. 38Cb/13/2017-50 podľa § 167 ods. 4 CSP vyzval žalovaného, aby sa v stanovenej lehote vyjadril k vyjadreniu žalobcu doručeného súdu dňa 27. marca 2019, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Súd prvej inštancie v uznesení poučil žalovaného o následkoch sudcovskej koncentrácie konania.

2.3. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu dňa 11. októbra 2019 poukázal na dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok a záväzkov a uviedol, že jeho záväzok na zaplatenie žalovanej sumy zanikol vzájomným započítaním pohľadávok medzi žalobcom a žalovaným. Na uvedené vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca podaním doručeným súdu 12. augusta 2020, majúč za to, že žalovaný nepreukázal platné uzatvorenie dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, keď dohoda neobsahovala podpis osoby oprávnenej konať za úpadcu. Na dohode o vzájomnom započítaní pohľadávok bol podpísaný H. J., ako jeden z konateľov úpadcu, pričom podľa zápisu v obchodnom registri mali tento úkon podpisovať za úpadcu minimálne dvaja konatelia. Uvedené vyjadrenie žalobcu bolo žalovanému doručené dňa 15. apríla 2021, pričom žalovaný naň nereagoval. Súd prvej inštancie na pojednávaní uskutočnenom dňa 10. mája 2021 poučil sporové strany o sudcovskej koncentrácii konania. Na predmetnom pojednávaní sa právny zástupca žalovaného pridržiaval doterajších vyjadrení, pričom uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný až v podaní doručenom súdu dňa 16. júna 2021 tvrdil, že H. J. podpísal dohodu na základe, tzv. podnikového zmocnenia v zmysle § 20 ods. 2 OZ a § 15 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“). Žalovaný zároveň priložil čestné vyhlásenie druhého konateľa a likvidátora úpadcu.

2.4. Odvolací súd v odôvodnení ďalej uviedol, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s § 153 CSP, keď na tento omeškaný procesný úkon žalovaného neprihliadol. Podanie doručené súdu dňa 16. júna 2021 mohol žalovaný zahrnúť do svojich skorších vyjadrení v čase, keď na to bol vyzvaný. Predloženie predmetného skutkového tvrdenia a dôkazu nepredstavuje bezprostrednú reakciu na nové skutočnosti, ktoré by vyplývali z vykonaného dokazovania.

2.5. Nad rámec vyššie uvedeného odvolací súd doplnil, že aj v prípade, ak by súd prijal argument žalovaného, že obsahom predmetného podania bola iba právna argumentácia, resp. vysvetlenie a objasnenie podpisu H. J., je nepochybné, že čestné vyhlásenie N. J., ktorým žalovaný svoje tvrdenie preukazoval, a ktoré je prostriedkom procesnej obrany, bolo predložené oneskorene. Samotné tvrdenie žalovaného o podnikovom zmocnení H. J. by v takom prípade zostalo nepreukázané.

2.6. Odvolací súd ďalej uviedol, že v rozpore s tvrdením žalovaného ohľadne konania H. J. na základe podnikového zmocnenia je skutočnosť, že na rozdiel od dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, je Dohoda o uznaní dlhu zo dňa 15. decembra 2014 podpísaná obidvoma konateľmi úpadcu.

2.7. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Dôvodnosť dovolania vidí dovolateľ v nesprávnom právnom posúdení veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP a vade spočívajúcej v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.2. Podľa žalovaného uplatnením sudcovskej koncentrácie prišlo k znemožneniu uskutočňovania jeho procesných práv v takej miere, že prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podmienky aplikácie sudcovskej koncentrácie konania neboli v tomto prípade naplnené pretože obsahom vyjadrenia žalovaného zo dňa 16. júna 2021 a prednesov na pojednávaní dňa 21. júna 2021 neboli prostriedky procesnej obrany, ale výlučne právne posúdenie veci, na ktoré sa koncentrácia neuplatňuje a žalovaný predložil čestné vyhlásenie N. J., konateľa úpadcu včas. Žalovaný vyjadrením zo dňa 16. júna 2021 a na pojednávaní dňa 21. júna 2021 neuplatnil nové prostriedky procesnej obrany, keďže nepredniesol žiadne nové skutkové tvrdenia. Čestné vyhlásenie N. J. vzniklo dňa 10. júna 2021 a súdu bolo predložené dňa 16. júna 2021, takto predložený dôkazný prostriedok preto nie je možné hodnotiť ako predložený oneskorene.

3.3. Nesprávne právne posúdenie veci žalovaný vymedzil nesprávnosťou právneho záveru súdu prvej inštancie o tom, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok je neplatná. Obmedzenie konateľského

oprávnenia na strane úpadcu nemohlo mať účinky voči žalovanému. Absencia podpisu druhého konateľa podľa dovolateľa nemá vplyv na platnosť tejto dohody, pretože ide o prekročenie obmedzenia konateľského oprávnenia, ktoré je voči žalovanému neúčinné. Dovolateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/17/2011 a sp. zn. 8Sžf/89/2013. Pri konaní za úpadcu išlo o stupňovité obmedzenie, ktorému nemal byť priznaný právny účinok voči žalovanému. Zápočet mal byť posúdený ako platný. Odvolací súd opomenul aplikovať § 13 ods. 4 a § 133 ods. 3 OBZ. Aj pokiaľ by bol záver o neplatnosti dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok správny, ide o neplatnosť, ktorú spôsobil úpadca, preto z neho nemôže mať prospech.

3.4. Nesprávne právne posúdenie veci je podľa dovolateľa naplnené aj tým, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok zároveň spĺňala náležitosti jednostranného zápočtu. Uvedená právna otázka nebola podľa dovolateľa doposiaľ predmetom rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Odvolací súd mal aplikovať § 41a ods. 1 OZ upravujúci konverziu neplatného právneho úkonu. Ak by sa na započítací úkon hľadelo ako na jednostranný zápočet, išlo by o platný právny úkon, keďže existovali vzájomné pohľadávky, pohľadávky boli rovnakého druhu a započítací úkon bol uskutočnený voči úpadcovi.

3.5. Dovolateľ navrhol aj odklad vykonateľnosti napádaného rozhodnutia. Odklad vykonateľnosti žalovaný odôvodnil hrozbou núteného výkonu povinnosti uloženej žalovanému prostredníctvom exekúcie a nezvratnosťou ukončenia konkurzného konania úpadcu.

4. K dovolaniu žalovaného doručil súdu vyjadrenie žalobca. K nesprávnemu procesnému postupu dovolacieho súdu v dôsledku koncentrácie konania na súde prvej inštancie žalobca uviedol, že v konaní boli naplnené všetky predpoklady na aplikáciu sudcovskej koncentrácie konania. Čestné vyhlásenie si žalovaný mohol zabezpečiť v skoršom štádiu konania. Pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci žalobca uviedol, že nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Žalovaným uvedené dôvody k odkladu vykonateľnosti zároveň nie je možné považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca z uvedených dôvodov navrhuje dovolanie žalovaného odmietnuť.

5. Žalovaný doručil súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu. Z čestného vyhlásenia podľa dovolateľa vyplýva, že vzniklo dňa 10. júna 2021 a žalovaný ho súdu predložil dňa 16. júna 2021. Vypracovanie a podpísanie čestného vyhlásenia sú skutočnosťami, ktoré existujú mimo vôle žalovaného, keďže úkon uskutočnila tretia osoba (N. J.). Dovolateľ zotrval na svojich tvrdeniach o prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (podľa § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, zastúpená advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

7. Žalovaný v dovolaní namietal nesprávny procesný postup dovolacieho súdu vo vzťahu ku sudcovskej koncentrácii konania v konaní na súde prvej inštancie, ktorý podľa dovolateľa zakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávne právne posúdenie veci v dvoch právnych otázkach, v ktorých je podľa dovolateľa daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

8. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

9. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

10. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

11. Odvolací súd vo vzťahu k žalovaným namietanej nesprávnej aplikácii sudcovskej koncentrácie

konania súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný bol riadne poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania, pričom v konaní mu bolo riadne umožnené uplatniť skutkové tvrdenia a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa odvolacieho súdu žalobca v podaní zo dňa 12. augusta 2020, ktoré bolo doručené žalovanému dňa 15. apríla 2021, poprel platnosť dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z dôvodu chýbajúceho podpisu druhého konateľa úpadcu. Odvolací súd následne poukázal na skutočnosť, že na následnom pojednávaní uskutočnenom dňa 10. mája 2021 sa právny zástupca žalovaného pridržiaval doterajších vyjadrení a zároveň uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Žalovaný až v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 16. júna 2021 tvrdil, že H. J. podpísal dohodu v súlade s § 20 ods. 2 OZ a § 15 ods. 1 OBZ. Postup súdu prvej inštancie, ktorý na tento omeškaný procesný úkon žalovaného neprihliadal, bol preto podľa odvolacieho súdu správny.

12. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa touto odvolacou námietkou dostatočne zaoberal, poskytol žalovanému zrozumiteľné odpovede, pričom uviedol aj nad rámec okolností konštatovaných súdom prvej inštancie skutočnosti, pre ktoré bol postup súdu prvej inštancie správny.

13. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaný doručil súdu na základe výzvy na vyjadrenie k žalobe dňa 11. januára 2019 vyjadrenie, v ktorom započítanie pohľadávok nenamietal. Žalovaný v predmetnom podaní poukázal výlučne na súvisiace súdne konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5Cbi/1/2017. Následne bol žalovaný uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 27. mája 2019 č. k. 38Cb/13/2017-50, obsahujúcim poučenie o sudcovskej koncentrácii konania, vyzvaný na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 27. marca 2019, a to v lehote 15-tich dní odo dňa doručenia uznesenia. Uvedené uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 10. júna 2019, pričom žalovaný (zastúpený právnym zástupcom) v reakcii naň zaslal žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie do 12. augusta 2019. Žiadosť o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia súd prvej inštancie akceptoval a lehotu na vyjadrenie žalovanému predĺžil do 12. augusta 2019. Žalovaného zároveň opätovne poučil, že na neskoro uplatnené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nemusí súd v zmysle § 153 CSP prihliadať. Vyjadrenie, v ktorom žalovaný súdu predložil dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok, doručil žalovaný súdu až 11. októbra 2019. Napriek uvedenému, súd prvej inštancie na predmetné vyjadrenie, ako aj jeho prílohy, prihliadal. V reakcii na vyjadrenie žalovaného doručené súdu dňa 11. októbra 2019 doručil súdu dňa 12. augusta 2020 vyjadrenie žalobcu, ktorý poprel tvrdenie žalovaného o započítaní žalovanej pohľadávky a poukázal na chýbajúci podpis druhého konateľa úpadcu na predmetnej dohode. Predmetné vyjadrenie žalobcu, ktorého obsahom bolo popretie tvrdenia žalovaného o platnom uzatvorení dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, bolo žalovanému doručené dňa 15. apríla 2021. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uskutočnenom dňa 10. mája 2021 uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Z nahrávky z predmetného pojednávania zároveň vyplýva, že sudkyňa vyzvala právneho zástupcu žalovaného na vyjadrenie k podpisu na predmetnej dohode o vzájomnom započítaní pohľadávok a k spôsobu konania za úpadcu, k čomu právny zástupca uviedol, že uvedená skutočnosť nie je relevantná pre tu prebiehajúce konanie.

14. Žalovaný po uskutočnení pojednávania dňa 10. mája 2021 doručil súdu dňa 16. júna 2021 sporné vyjadrenie, pričom mal vedomosť o tom, že dňa 21. júna 2021 je vo veci nariadené pojednávanie. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením odvolacieho súdu, že predmetom vyjadrenia žalovaného zo dňa 16. júna 2021 bolo nové skutkové tvrdenie a nový dôkaz (čestné vyhlásenie N. J.). Nové skutkové tvrdenie spočívalo v tom, že H. J. nepodpísal dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok ako konateľ úpadcu, ale na základe podnikového zmocnenia v zmysle § 20 ods. 2 OZ a § 15 ods. 1 OBZ. Ide nepochybne o skutkové tvrdenie, ktoré žalovaný mohol uplatniť už po vyjadrení žalobcu, v ktorom žalobca namietal, že dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok nebola podpísaná dvoma konateľmi úpadcu. Žalovaný predmetné tvrdenie mohol uplatniť aj na pojednávaní uskutočnenom dňa 10. mája 2021 a zároveň mohol navrhnúť vykonanie dôkazov (napr. výsluch konateľov úpadcu) smerujúcich k preukázaniu, že H. J. konal za úpadcu pri podpise spornej dohody podľa § 20 ods. 2 OZ a § 15 ods. 1 OBZ. Žalovaný tak neuskutočnil, a až následne päť dní pred termínom pojednávania doručil súdu vyjadrenie s novým skutkovým tvrdením a novým dôkazom. Skutočnosť, že žalovaný poukazuje na

dátum vyhotovenia čestného vyhlásenia podľa najvyššieho súdu nič na uvedenom závere nemení. Aj pokiaľ by žalobca nemal možnosť zaobstarať čestné vyhlásenie skôr, nepochybne mohol v konaní včas uplatniť samotné skutkové tvrdenie o spôsobe konania H. J. za úpadcu a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie tohto tvrdenia.

15. Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, motivujúc sporové strany, aby procesné úkony vykonávali včas. Je procesnou zodpovednosťou sporových strán uplatňovať tvrdenia a označovať dôkazy tak, aby nedochádzalo k zbytočnému predlžovaniu konania uplatňovaním nových tvrdení a predkladaním nových dôkazov, pokiaľ ich sporové strany mohli uplatniť skôr. Úlohou odvolacieho súdu v posudzovanej veci bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia o sudcovskej koncentrácii, a či súd prvej inštancie pri svojej úvahe nevybočil z hraníc nastavených právnou úpravou. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd sa logicky správne a vyčerpávajúco venoval predmetnej otázke nastolenej žalovaným, pričom z okolností preskúmvanej nie je možné dospieť k záveru, že by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zaťažené nesprávnym procesným postupom.

16. Najvyšší súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP nezistil.

17. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, najvyšší súd uvádza, že žalovaný namieta riešenie dvoch právnych otázok. Prvou právnou otázkou je posúdenie právneho úkonu žalovaného nachádzajúceho sa v dohode o vzájomnom započítaní pohľadávok ako jednostranného zápočtu a druhou právnou otázkou je otázka spôsobu obmedzenia konateľských oprávnení konateľov úpadcu, ktoré podľa dovolateľa nemohlo mať účinky voči tretím osobám a spôsobiť tak neplatnosť právneho úkonu.

18. Dovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech (R 73/2019).

19. Dovolanie nie je ďalším odvolaním, úlohou dovolacieho súdu je pri namietanom nesprávnom právnom posúdení veci posúdiť, či odvolací súd k namietaným otázkam zaujal správny právny záver. Predmetom dovolacieho konania nemajú byť nové právne otázky, ktoré súdmi nižšej inštancie v konaní riešené neboli. Už zo samotného vymedzenia prípustnosti dovolania v § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že musí ísť o otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. O takú otázku nemôže ísť v prípade, ak sporová strana jej riešenie v odvolacom konaní ani nenamietala a odvolací súd sa ňou preto vôbec nezaoberal.

20. Predmetom odvolacích námietok žalovaného boli výlučne otázky aplikácie sudcovskej koncentrácie konania a tvrdenia žalovaného o konaní H. J. za úpadcu v zmysle § 20 ods. 2 OZ a § 15 ods. 1 OBZ. Právne otázky vymedzené žalovaným v dovolaní preto neboli predmetom posudzovania v rozhodnutí odvolacieho súdu.

21. Z uvedených najvyšší súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 CSP nie je možné založiť.

22. Vzhľadom na vyššie prijaté závery o nenaplnení dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP, najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

23. Najvyšší súd nezistil ani splnenie predpokladov na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a nebol povinný o tom vydať osobitné rozhodnutie (m. m. uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. novembra 2022 sp. zn. IV. ÚS 578/2022 a zo dňa 26. októbra 2022 sp. zn. II. ÚS 483/2022).

24. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.